

Arrest

nr. 57 557 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 september 2010 tot weigering van afgifte van een visum voor kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MOHAMMAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2010 dient verzoekster een visumaanvraag voor kort verblijf in bij de Belgische ambassade te Islamabad.

Op 17 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code
• Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

• *Andere:*

Doel van de reis onduidelijk.

Band met de garant onduidelijk.

• *Tegenstrijdigheden in de aanvraag.*

-visumaanvraag voor 30 dagen

-reservatie vliegtuig : 17/09/2010-08/12/2010

-reisverzekering : 17/09/2010-16/12/2010.

• *U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*

• *Ontbreken tenlasteneming conform aan het KB van 11/12/1996: de voorgelegde tenlasteneming is ondertekend door meerdere personen.*

• *Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf, aangezien de tenlasteneming niet is aanvaard. Daarenboven levert betrokkene geen bewijs van financiële middelen aan de hand van een nominatieve aankoopbordereau van Travelcheques of een kredietkaart bruikbaar op het Belgische grondgebied gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende beschikbare middelen .*

• *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

• *Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc).“*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van “*art. 2 en 3 van de motiveringsverplichting van de bestuurshandelingen (wet van 29 juli 1991 desbetreffende) en art. 62 Vw. Schending van art. 5 en 15 van het Schengenakkoord dd. 19.06.1990. Schending van art. “bis Vw. Schending van art. 5 (2), art. 8 (5) en art. 10 (2) van de RICHTLIJN 2004/38/EG”, van het proportionaliteitsbeginsel in het kader van artikel 8 van het EVRM, van het vertrouwensbeginsel, het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het hoorrecht overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.*

Verzoekster betoogt dat de administratieve overheid is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze althans verkeerd heeft beoordeeld. Het besluit tot weigering van het visum is onredelijk. Zij wenst op familiebezoek te gaan bij haar kleindochter van Belgische nationaliteit. Verzoekster heeft aldus het recht op een visum kort verblijf. In een mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 dient verzoekster enkel de volgende documenten voor te leggen: een geldig paspoort, bewijs van verwantschap en bewijs van het ten laste zijn wanneer het gaat om een ascendent of descendent 21 jaar of ouder. Verzoekster heeft een geldig paspoort afgeleverd. Het bewijs van verwantschap is aangetoond door voorlegging van de geboorteakte van de kleindochter en van de moeder. Ook het bewijs van ten laste neming werd voorgelegd. Bij het ten lastenemingsformulier werd een attest samenstelling gezin gevoegd van de tenlastenemer. Hieruit blijkt dat de kleindochter gehuwd is onder het wettelijk stelsel. Aldus werd de tenlasteneming ingevuld door beide echtgenoten. Hierdoor is de tenlasteneming niet onduidelijker doch zekerder en vaststaand. Eveneens werden de inkomsten van beide echtgenoten voor de laatste drie maanden alsook het aanslagbiljet belastingen ingediend. Nogmaals werd benadrukt dat het om een familiebezoek gaat met de wil terug te keren (stuk 2). Ook de Belgische ambassade wist dat het doel van de reis een familiebezoek was (stuk 3). Aldus was het doel van de reis duidelijk, werd de band aangetoond en was de tenlasteneming niet gebrekkig. Wat de ‘angst’ wegens het gebrek aan garantie op terugkeer wijst verzoekster naar de functies van de tenlastenemers en dat reeds om die reden de ‘angst’ van de overheid onterecht is. Verzoekster vervolgt dat de materiële motiveringsplicht wordt geschonden doordat de bestreden beslissing stelt dat het bewijs van verwantschap niet is geleverd terwijl er dient te worden gewezen op de geboorteakten. Met betrekking tot het doel van de reis wordt verwezen naar de uitnodigingsbrief van 1 juni 2010 van de kleindochter. Verzoekster wijst op materiële vergissingen in het aanvraagformulier, zoals haar geboortedatum en de termijn van 30 dagen terwijl 3 maanden was bedoeld. Verzoekster stelt vast dat het administratief dossier de geboorteakten en inkomstenbewijzen niet bevat. De reisverzekering is voor exact drie maanden vastgelegd (17/09 tot 16/12). In het administratief dossier bevindt zich een stuk waarbij de Belgische ambassade een negatief advies geeft betreffende deze visumaanvraag omdat de familieband niet zou zijn aangetoond en omdat de visumaanvraag alle documenten bevat nodig voor een ‘gezinshereniging’. Verzoekster heeft van in het begin een visum kort verblijf aangevraagd. Zij heeft

nooit eerder een visumaanvraag ingediend. Dit blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekster heeft alle documenten ingediend die haar werden opgevraagd en het kan haar niet worden verweten indien deze documenten dezelfde zijn als bij een aanvraag voor gezinshereniging. Zij voert in dit verband de schending aan van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster betoogt verder dat artikel 3bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden nu de tenlasteneming ten onrechte niet conform wordt beschouwd.

2.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van

- *De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsplicht*
- *Artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord d.d. 18 juni 1990*
- *Artikel 3bis van de vreemdelingenwet*
- *Artikel 5§2, artikel 8 en artikel 10 §2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden*
- *Proportionaliteitsbeginsel in het kader van artikel 8 EVRM*
- *Vertrouwensbeginsel*
- *Het hoorrecht overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.*

Verzoekster stelt dat zij wel degelijk het bewijs van tenlasteneming heeft geleverd. Ze voegt toe dat ze eveneens een attest samenstelling gezin van de ten laste nemer heeft gevoegd. Ze stelt dat de tenlasteneming door twee personen is ondertekend om te voldoen aan artikel 224 §4 van het B.W. aangezien een tenlasteneming beschouwd dient te worden als een zware financiële verbintenis. Volgens haar werd het doel van haar reis duidelijk weergegeven. Verzoekster stelt verder nog dat het feit dat de datums van de vliegtuigreservatie en de reisverzekering verschillen met 8 dagen, oorsprong vindt in het feit dat de vluchtroutes vastgelegd zijn, terwijl een verzekering exact voor drie maanden kan vastgelegde worden. Verzoekster meent dat er geenszins enige noodzaak werd aangetoond om de uitzondering van artikel 8 EVRM toe te passen.

De verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Artikel 3bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het bewijs van voldoende middelen van bestaan kan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming. In casu dient verzoekster aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3bis van de Vreemdelingenwet houdt niet de verplichting in om het attest van tenlasteneming te aanvaarden als het bewijs van voldoende bestaansmiddelen om terug te keren naar het land van herkomst. Het kan niet als onredelijk beschouwd worden dat er geconcludeerd werd dat verzoekster geen zekerheid geeft op terugkeer naar haar land van herkomst aangezien niet vaststaat dat zij voldoende bestaansmiddelen heeft in haar land van herkomst.

De bestreden beslissing werd immers bij 32 van de verordening nr. 810/2009 van en de Raad van 13 juli 2009 tot gemeenschappelijke code genomen en werd uitvoerig gemotiveerd:

De bestreden beslissing werd immers als volgt gemotiveerd: (...)

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu de beslissing gebaseerd werd op een correcte voorstelling van de feiten en bij de beoordeling van deze feiten de grenzen van de appreciatiemarge niet werden overschreden.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord d.d. 18 juni 1990, noch van artikel 5§2, artikel 8 en artikel 10 §2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk. In ieder geval merkt verwerende partij op, met betrekking tot de aangevoerde schending van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG, dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettings-maatregelen niet correct of toereikend zijn, gelet op de richtlijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan en kan zich derhalve niet nuttig beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie werd evenmin uiteengezet in het verzoekschrift en ook dit onderdeel dient aldus als onontvankelijk te worden beschouwd.

Met betrekking tot artikel 8 EVRM, heeft verwerende partij de eer te stellen dat het Europees Hof voor de rechten van de mens aanneemt dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het is verwerende partij toegestaan om wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM stelt verzoekster niet vrij van de noodzaak om de vereiste documenten te verkrijgen om het Rijk binnen te komen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster reeds geruime tijd op zelfstandige wijze verblijft in Pakistan, zodat niet kan worden aangenomen dat zij een gezin vormt met haar familieleden in België.

Er wordt echter niet ontkend dat de bestreden beslissing een weerslag kan hebben op het familiaal leven van verzoekster. In de mate waarin verzoekster de schending van haar recht op een familiaal en privé-leven aanvoert, wijst verwerende partij erop dat, wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet en in de Europese wetgeving ter zake. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de

handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrij waring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bij zonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging in haar familiaal leven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van haar familiaal leven uitmaakt omdat het volgens haar onmogelijk wordt dat ze ooit nog haar dochter, kleindochter en achterkleinkinderen zal zien. Verzoekster laat evenwel na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster familie heeft in België, volstaat op zich niet voor de toekenning van een visum. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden in casu niet is voldaan.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het familiaal en privé-leven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken.

De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert in casu de visumaanvraag om verschillende redenen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de bestreden beslissing genomen werd bij toepassing van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

Artikel 32 (weigering van een visum) luidt als volgt: (...)

Verwerende partij heeft de eer te stellen dat de bestreden beslissing wel degelijk van een motivering voorzien is, die de redenen uiteenzet op basis waarvan de weigeringsbeslissing werd genomen. De bijgevoegde elementen werden in overweging genomen, doch als niet voldoende beschouwd om een visum kort verblijf af te leveren.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.3 In de repliekmemoire herhaalt verzoekster in essentie het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4 Het wordt niet betwist dat artikel 32 van de Visumcode toepasselijk is op huidig geschil. Dit artikel luidt:

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven

op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodes, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken

of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigende lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VISverordening.”

Verzoekster legt in het verzoekschrift de nadruk op het feit dat zij een visum voor kort verblijf heeft aangevraagd om haar kleindochter en andere familieleden in België te bezoeken. Zij wijst op de tenlasteneming van haar kleindochter en diens echtgenoot, op het e-mailverkeer tussen de Belgische ambassade en haar kleindochter en de ‘uitnodigingsbrief’. Zij stelt dat de Belgische ambassade op de hoogte was van haar doel om haar kleindochter en andere familieleden in België te bezoeken. Zij heeft de geboorteakte van zichzelf, haar dochter en haar kleindochter bijgevoegd om de verwantschap met haar kleindochter aan te tonen.

De Raad stelt vast dat verweerder in de nota met opmerkingen de indiening van de geboorteakten niet betwist. Evenmin wordt de verwantschap betwist. Het motief in de bestreden beslissing dat de band met de garant onduidelijk is, is bijgevolg niet correct.

Verweerder betwist evenmin het doel van verzoeksters visumaanvraag, met name een bezoek brengen aan haar in België wonende kleindochter, van Belgische nationaliteit en andere familieleden. Op geen enkele wijze licht verweerder toe, noch in de bestreden beslissing noch in de nota, waarom het doel en de omstandigheden onvoldoende aangetoond is. Het komt de Raad voor dat *in casu* een familiebezoek aan een kleindochter waarvan de bloedverwantschap niet in vraag worden gesteld, het doel van een aanvraag tot afgifte van visum voldoende verduidelijkt. Uit de motivering van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan niet worden afgeleid waarom het “doel” en de “omstandigheden” onvoldoende zijn aangetoond.

Verzoekster wijst op de tenlasteneming ondertekend zowel door haar kleindochter als diens echtgenoot. Samen met de indiening van de tenlasteneming is een attest gezinssamenstelling gevoegd waaruit blijkt dat haar kleindochter is gehuwd onder het wettelijk stelstel. Het motief in de bestreden beslissing dat een tenlasteneming ontbreekt, is bijgevolg niet correct.

De Raad stelt vast uit een nota van 4 augustus 2010 in het administratief dossier dat de Belgische ambassade de loonfiches en belastingaangifte van de garant heeft ontvangen. De Belgische ambassade merkt in dit verband overigens op dat de inkomsten voldoende zijn. Het motief in de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat een tenlasteneming ontbreekt en er geen bewijs is van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf, is bijgevolg strijdig met de gegevens in het administratief dossier.

Verzoekster wijst op de niet correcte vaststellingen in verband met de zogenaamde tegenstrijdigheden in de aanvraag. Het is niet omdat de reisverzekering voor een periode van drie maanden wordt afgesloten dat dit in strijd is met de reservatie van het vliegtuig binnen die periode. De Raad stelt vast dat verweerder dit argument niet weerlegt.

Met betrekking tot het motief “heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis (...)” en “geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf (...)” wijst verzoekster op de tenlasteneming

van haar kleindochter als van diens echtgenoot en de loonfiches. De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen stukken bevat in verband met de inkomsten van de tenlastenemer. Anderzijds blijkt uit de hogervermelde nota van 4 augustus 2010 dat de Belgische ambassade wel degelijk deze stukken heeft ontvangen en heeft geoordeeld dat de inkomsten voldoende zijn. Bijgevolg is verweerder met betrekking tot dit motief in de bestreden beslissing niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of heeft de gegevens niet correct beoordeeld.

Met betrekking tot het motief dat er onvoldoende garanties zijn op een terugkeer wijst verzoekster op de 'politieke' functie van de echtgenoot van haar kleindochter en dat alleen al om die reden zij geen misbruik wenst te maken van de procedure. Zij wijst op haar aanwezige familie in het land van herkomst. Verzoekster stelt zich overigens de vraag waarom haar niet om 'verduidelijking' werd gevraagd alvorens de bestreden beslissing te nemen terwijl zij aangaf bereid te zijn bijkomende documenten voor te leggen indien er voor de Belgische ambassade nog "onduidelijkheden" zouden zijn.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag tot een visum kort verblijf, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uit de bespreking hierboven blijkt echter dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of deze niet correct heeft beoordeeld. Verzoekster toont aan dat verweerder op grond van de gegevens waarover hij beschikte of kon beschikken niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen, met name dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zouden zijn aangetoond.

Het eerste middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel(en) niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 september 2010 tot weigering van afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN